

Arrest

nr. 306 488 van 14 mei 2024
in de zaak X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 27 februari 2022, dient op 28 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 28 juni 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 28 maart 2023.

1.3. Op 20 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren in Girdi Ghous, in het district Mohmand Dara van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw verhuis naar Jalalabad wanneer u dertien of veertien jaar oud was. In Jalalabad verbleef u ongeveer acht of

negen maanden en volgde u een cursus Engels en lezen en schrijven in het Pashtu. Vervolgens verhuisde u naar de provincie Kunduz, waar u in Sherkhan Bandar woonde en werkte bij uw paternale oom H.G.N. (...) die er een parking voor vrachtwagens had. U verbleef vierenhalf à vijf jaar in Sherkhan Bandar, waarna u een maand cursus volgde in Kabul en vervolgens drie maanden in Jalalabad verbleef voor een cursus. Vervolgens woonde u een week terug in Girdi Ghous, in het district Mohmand Dara van de provincie Nangarhar, waarna u terugkeerde naar Sherkhan Bandar in de provincie Kunduz, waar u het laatste jaar voor uw vertrek uit Afghanistan woonde en werkte op de parking van uw paternale oom H.G.N. (...). U werkte zowel op de parking in Sherkhan Bandar, op tien minuten rijden van het huis van uw paternale oom, als in de bureau van uw oom in de bazaar van Sherkhan Bandar, op vijftien minuten wandelen van de parking. U ging bij uw paternale oom werken omdat hij eerder problemen had en hij iemand zocht die hij kon vertrouwen om voor hem te werken, en omdat uw oom niet goed kon lezen en schrijven. U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, geboren zijn op 1 januari 2003. Nadien geeft u zelf aan dat u eigenlijk geboren zou zijn in 2000, wat u ook ondersteunt met documenten.

U verklaarde dat u werkte bij uw paternale oom H.G.N. (...) die een maand voor uw eerste verblijf in de provincie Kunduz, een parking voor vrachtwagens had verworven in Sherkhan Bandar. Hij had die in handen gekregen nadat hij problemen had gekregen met zijn partners, de voormalige eigenaars van die parking waar hij toen al werkte. Hoewel de voormalige eigenaars dat niet wilden, kon uw oom die parking toch verkrijgen aangezien de chauffeurs die er werkten hem als verantwoordelijke kozen. De partners beschuldigden uw oom ervan die parking te hebben afgenomen. Daarna probeerden de partners van uw oom echter de parking terug te krijgen, door elke twee à drie maanden naar uw oom te komen en met hem te praten. In die periode nadat uw oom de parking net had verworven, hebben die partners ook een keer op uw oom geschoten. Daarna besloot uw oom niet meer naar de stad Kunduz te reizen, maar alleen in de buurt van de douanepost en zijn werk in Sherkhan Bandar te blijven. Uw oom vertelde u een keer dat die partners banden hadden met de Taliban.

Ongeveer vier of vijf maanden voordat u en uw oom H.G.N. (...) door de Taliban gearresteerd werden (zie verder), werd uw oom geslagen door twee mensen in gewone kleren nabij de douanepost, in een andere bazaar dan de bazaar in Sherkhan Bandar waar de bureau van uw oom was. Ze probeerden uw oom mee te nemen maar dat was niet gelukt. Uw oom belandde in het ziekenhuis. Hij zei dat dat incident te maken had met zijn problemen met zijn partners. Daarna bleven u en uw oom altijd in Sherkhan Bandar.

Een maand voordat u en uw oom door de Taliban gearresteerd werden (zie verder), werd u voor het eerst gebeld door de Taliban omdat u werkte voor uw paternale oom H.G.N. (...) op de parking in Sherkhan Bandar. In totaal belden ze u drie keer, waarvan u slechts de eerste twee keer opnam. De persoon aan de telefoon, over wie u toen nog niet wist dat die bij de Taliban zat, vroeg u of u de zoon van H.G.N. (...) was, waarop u zei dat u zijn neefje was. Hij vroeg of u voor hem werkte en u zei dat u slechts lijsten maakt voor hem en naar de douanepost gaat. Tijdens het tweede telefoontje, twee dagen later, beschuldigden ze u en uw oom ervan alcohol te maken van de druiven die door de vrachtwagens op de parking werden vervoerd. Ze zeiden dat ze met u niks zouden doen, maar dat u hen informatie moest geven over het werk van uw paternale oom. U ontkende dat jullie alcohol zouden maken van die druiven. Na het eerste telefoontje vergat u het te vertellen aan uw oom omdat u niet doorhad dat het de Taliban was die u belden. Na het tweede telefoontje vertelde u het aan uw paternale oom, die zelf eerder ook al was gebeld door de Taliban, maar die dergelijke telefoontjes niet opnam. Uw paternale oom vertelde u dat hij denkt dat het de Taliban waren die u belden en zei u dergelijke telefoontjes niet meer op te nemen. Vier dagen na het tweede telefoontje werd u opnieuw gebeld maar nam u niet op.

Een maand of anderhalve maand na het eerste telefoontje van de Taliban naar u, werden u en uw oom H.G.N. (...) bij Dasht-Awdan, ongeveer twee of drie uur rijden van Sherkhan Bandar, op de weg naar Kunduz gearresteerd door vijf of zes mensen. Er was een probleem waardoor u en uw oom toch besloten die dag naar de stad Kunduz te gaan, hoewel jullie eerder hadden gezegd in Sherkhan Bandar te blijven. Jullie werden vervolgens een dag of anderhalve dag vastgehouden, waarna jullie erin slaagden te ontsnappen uit de kamer waar jullie werden vastgehouden. Daarbij riep uw oom dat u moest wegnemen, waarna de Taliban doorhadden dat jullie ontsnapten. Ze schoten op uw oom en u wilde hem nog meenemen, maar hij zei dat u moest wegvlugten. U kon ontkomen en vluchtte naar Kabul, waar u nog twee dagen bleef vooraleer u Afghanistan verliet, op aanraden van uw vader met wie u toen belde.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan op 13 augustus 2021, twee dagen voor de machtsovername van heel Afghanistan door de Taliban op 15 augustus 2021. U kwam aan in België op 27 februari 2022 en diende hier op 28 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten kwamen de Taliban nog twee keer naar uw familie in uw huis in Girdi Ghous in Nangarhar, op zoek naar u. Het eerste bezoek, waarbij ze uw vader en broer Layiq sloegen, vond ongeveer drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan plaats. Na dat eerste bezoek zijn de dorpsouderen gaan praten

met de partners van uw paternale oom, waarna de Taliban nog één keer langskwamen bij uw familie en uw broer sloegen. U hebt sinds uw ontsnapping van de Taliban samen met uw oom, waarbij uw oom werd neergeschoten, niets meer over uw paternale oom H.G.N. (...) gehoord.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van de taskara van uw vader M.F.U. (...), (2) een kopie van uw paspoort, (3) een kopie van uw taskara, (4) een kopie van de taskara van uw oom H.G.N. (...) en (5) opmerkingen op de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 14 maart 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige (zie administratief dossier, Beslissing Dienst Voogdij). De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.' Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bovendien legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een kopie van uw taskara en paspoort neer, waarop volgens uw verklaringen uw werkelijke geboortedatum staat, namelijk: 23 april 2000 (CGVS, p. 7; zie administratief dossier, groene map, document 2). Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming had u echter gesteld dat 28 februari 2005 uw geboortedatum is (Verklaring DVZ, vraag 4). U geeft hierover ook zelf aan dat u toen bewust de asielinstellingen trachtte te misleiden over uw leeftijd, omdat u zo hoopte een plaats in een opvangcentrum toegewezen te krijgen (CGVS, p. 7). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid reeds in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen op het CGVS aanzienlijke tegenstrijdigheden bevatten in vergelijking met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ). Aangaande uw woonplaatsen in Afghanistan voor uw vertrek, had u op de DVZ slechts gezegd dat u geboren bent in Girdi Ghous, in het district Momand Dara van de provincie Nangarhar en daar hebt gewoond totdat u de laatste zes maanden voor uw vertrek verhuisde naar Jalalabad, waar u de periode tot aan uw vertrek woonde in het

elfde district van de stad (Verklaring DVZ, vraag 5 en 10). Uit uw verklaringen op het CGVS echter blijkt dat u eerst in Girdi Ghous woonde totdat u dertien à veertien was, dan acht à negen maanden in Jalalabad voor een cursus, daarna vierenhalf à vijf jaar in de provincie Kunduz om bij uw paternale oom H.G.N. (...) te werken, dan een maand in Kabul voor een cursus, dan drie maanden in Jalalabad en dan terug een week in Girdi Ghous (CGVS, p. 4-7). Bovendien woonde u volgens uw verklaringen op het CGVS het laatste jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Kunduz (CGVS, p. 6-7), en niet zes maanden in Jalalabad (Verklaring DVZ, vraag 10). Zodoende geeft u geen eenduidig zicht op uw woon- en verblijfplaatsen in Afghanistan, in het bijzonder met betrekking tot de plaats waar u uw problemen met de Taliban had voor uw uiteindelijke vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 6-7). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen over uw woonplaatsen, ontkent u uw verklaringen op de DVZ (CGVS, p. 23). Het louter ontkennen van tegenstrijdige verklaringen kan echter allerm minst volstaan om verschoning te bieden voor het afleggen ervan. Ook zo wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, dat onlosmakelijk verbonden blijkt met uw verblijfplaats ten tijde van uw beweerde vervolgingsfeiten, op deze manier ook reeds aangetast.

Ook over de eis en beschuldiging van de Taliban ten aanzien van u, verschillen uw verklaringen op de DVZ danig van die op het CGVS. Op de DVZ had u immers verklaard dat de Taliban uw oom ervan beschuldigden een smokkelaar te zijn en dat u hen informatie over uw oom moest geven (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op uw Niet Begeleide Minderjarige Vreemdeling-fiche had u dan weer gezegd dat de Taliban geld wilden van uw oom, en dat u problemen kreeg door de problemen van uw oom (Niet Begeleide Minderjarige Vreemdeling, Motief voor de immigratie naar België). Op het CGVS rept u met geen woord over het feit dat de Taliban geld wilden van uw oom (CGVS, p. 1-25). U ontkent zelfs dat de Taliban nog iets meer van u wilden, behalve informatie over uw oom (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met het feit dat u bij uw aanmelding als minderjarige had gezegd dat de Taliban geld van uw oom wilden, ontkent u die verklaring (CGVS, p. 23). Opnieuw kan het ontkennen van tegenstrijdige verklaringen geen verschoning bieden voor het afleggen ervan. Daarnaast rept u op het CGVS met geen woord over de beschuldiging van de Taliban dat uw oom een smokkelaar zou zijn en zegt u slechts dat de Taliban u en uw oom ervan beschuldigden alcohol te maken van de druiven die vervoerd werden in de vrachtwagens van de parking (CGVS, p. 13-14). U zegt expliciet dat ze niets anders zeiden tijdens die telefoontjes (CGVS, p. 19), waaruit blijkt dat ze uw oom er dus op geen moment van beschuldigden smokkelaar te zijn. Ook die tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en uw verklaringen op het CGVS ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Verder had u op de DVZ met geen woord gerept over de arrestatie van u en uw oom H.G.N. (...) door de Taliban, en over het feit dat jullie één of anderhalve dag werden vastgehouden (CGVS, p. 13). Na die arrestatie en vasthouding bent u echter meteen naar Kabul gevlucht, vanwaar u twee dagen later Afghanistan verliet (CGVS, p. 13). Die arrestatie en vasthouding waren dus cruciale incidenten in uw asielrelaas, waardoor het sterk mag verbazen dat u er geen melding van maakte op de DVZ waar u werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Bovendien had u op het CGVS bevestigd dat u daar alle redenen en alle incidenten hebt besproken waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 3). Geconfronteerd met het feit dat u die arrestatie en vasthouding niet vermeldde op de DVZ, zegt u dat de tolk het u belette en zei alles kort uit te leggen (CGVS, p. 23). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS had u echter gezegd geen opmerkingen te hebben over uw interview op de DVZ (CGVS, p. 3) en de tolk goed begrepen te hebben (CGVS, p. 3). Kortom kan u opnieuw geen verschoning bieden voor het feit dat uw verklaringen aangaande een cruciaal punt in uw asielrelaas grondig verschillen tussen de DVZ en het CGVS. Op basis van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vervolgingsfeiten dan ook grondig aangetast.

Voorts vallen uw verklaringen over uw problemen met de Taliban in Sherkhan Bandar ook niet te rijmen met de beschikbare landeninformatie over de situatie ter plaatse in de periode van de machtsovername door de Taliban in 2021. Volgens het EASO COI Report Afghanistan. Security Situation update, gepubliceerd in september 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, EASO COI Report Afghanistan. Security Situation update September 2021, p. 92), werd de grensovergang van Sherkhan [Shir Khan] Bandar tussen Afghanistan en Tajikistan eind juni 2021 door de Taliban ingenomen. Aljazeera publiceerde op 22 juni 2021 een artikel over de overname van "Shir Khan port and the town and all the border check posts with Tajikistan" (vrij vertaald: "de haven en het stadje Shir Khan en alle grenscontroleposten met Tajikistan") door de Taliban (zie administratief dossier, blauwe map, Aljazeera artikel). Uit die landeninformatie blijkt duidelijk dat vanaf 22 juni 2021, Sherkhan Bandar volledig in handen van de Taliban was. Uw verklaringen over wanneer u problemen had met de Taliban wanneer u in Sherkhan Bandar woonde en werkte vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, komen echter allesbehalve overeen met bovenstaande landeninformatie. U verklaart dat u Afghanistan verliet zo'n twee dagen voor de machtsovername in het hele land Afghanistan (CGVS, p. 13), wat volgens de beschikbare landeninformatie op 15 augustus 2021 was (zie administratief dossier, blauwe map, Council on Foreign Relations artikel). U verliet Afghanistan dus op 13 augustus 2021. U verklaarde dat u voor uw vlucht uit Afghanistan twee nachten in Kabul verbleef (CGVS, p. 14), wat dus betekent dat u op 11 augustus 2021 in Kabul aankwam nadat u erheen was gevlucht vanuit Kunduz na uw ontsnapping van de

Taliban (CGVS, p. 14). Aangezien u één of anderhalve dag werd vastgehouden door de Taliban (CGVS, p. 14), betekent dat dat u op 10 augustus 2021 werd gearresteerd door de Taliban. U verklaart dat u voor het eerst gebeld werd een maand of anderhalve maand voor uw arrestatie en vasthouding door de Taliban (CGVS, p. 18), wat betekent dat u ten vroegste op 25 juni 2021 en ten laatste op 10 juli 2021 uw eerste telefoontje van de Taliban ontving en u toen dus voor het eerst zelf in hun vizier kwam. Uit de bovenstaande landeninformatie (zie boven), blijkt dus onmiskenbaar dat op het moment dat u voor het eerst in het vizier van de Taliban kwam, de Taliban Sherkhan Bandar, de haven, het stadje en de grensposten al hadden ingenomen. Het is dus bijzonder onaannemelijk dat de Taliban zich dan beperken tot telefoontjes (CGVS, p. 14) en u en uw oom pas arresteren op het moment dat jullie Sherkhan Bandar voor één keer verlaten (CGVS, p. 14), namelijk op 10 augustus 2021, terwijl ze alle macht in handen hadden in Sherkhan Bandar. De onaannemelijkheid van het feit dat de Taliban u en uw oom nooit benaderden, schuilt bovendien in het feit dat u en uw oom de laatste vier à vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan uitsluitend in Sherkhan Bandar bleven, afgezien van de dag waarop jullie gearresteerd werden. U verklaart immers het volgende: wanneer u bij uw oom H.G.N. (...) in de parking in Sherkhan Bandar werkt, woonde u in zijn huis in Sherkhan Bandar, op zo'n tien minuten rijden van zijn parking (CGVS, p. 10). Daarnaast werkten u en uw oom ook soms in zijn bureau in de bazaar van Sherkhan Bandar, op zo'n vijftien minuten wandelen van de parking (CGVS, p. 10). U woonde en werkte dus al die tijd in Sherkhan Bandar zelf (CGVS, p. 10). De voorzorgsmaatregelen die uw oom nam nadat hij problemen had met zijn partners ten tijde van uw eerste verblijf in Kunduz, waren bovendien dat hij "altijd" in de buurt van de douanepost, op tien minuten wandelen van zijn bureau in de bazaar (CGVS, p. 17), en in de buurt van zijn werk in Sherkhan Bandar bleef (CGVS, p. 21). Ook na het incident waarbij uw oom werd geslagen door twee mensen in gewone kleren besloten jullie in Sherkhan Bandar te blijven, uit voorzorgen (CGVS, p. 14). Dat incident vond plaats ongeveer vier à vijf maanden voor uw arrestatie en vasthouding, waarna u Kunduz – en Afghanistan – verliet (CGVS, p. 18). Uit die verklaringen valt onmiskenbaar af te leiden dat u en uw oom de volledige periode vanaf het incident waarbij uw oom werd geslagen tot aan uw vertrek uit Afghanistan, in de buurt van Sherkhan Bandar bleven, afgezien van die ene keer dat jullie toch naar Kunduz gingen waarna jullie werden gearresteerd door de Taliban (CGVS, p. 14). Op de dag van jullie arrestatie, namelijk 10 augustus 2021 (zie boven), hadden de Taliban Sherkhan Bandar echter al meer dan anderhalve maand in handen. Uw verklaringen over de voorzorgsmaatregelen die u en uw oom namen door in Sherkhan Bandar te blijven (CGVS, p. 14 en 17) doen de wenkbrauwen fronsen in het licht van bovenstaande landeninformatie, aangezien jullie net in Sherkhan Bandar op dat moment het meeste risico liepen. Door bovenstaande inconsistentie tussen de beschikbare landeninformatie en uw eigen verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de Taliban en de daaruit voortgekomen vrees voor vervolging in uw hoofde, sterk ondergraven.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt verder tenietgedaan door de onaannemelijke verklaringen die u aflegt over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uzelf, nog los van de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de beschikbare landeninformatie (zie boven) en de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het CGVS en de DVZ (zie boven). U verklaart dat u na het eerste telefoontje van de Taliban, waarvan u toen nog niet wist dat het van de Taliban was, vergeten was om het aan uw oom te vertellen (CGVS, p. 20). In het licht van het feit dat uw oom enkele maanden eerder door onbekenden in elkaar was geslagen (CGVS, p. 14 en 18), mag het toch sterk verbazen dat u de ernst van de situatie niet inziet wanneer u gebeld wordt door iemand die zegt te weten wat het werk van u en uw oom is, en die jullie ervan beschuldigen alcohol te maken (CGVS, p. 14 en 19). Zo wordt de aannemelijkheid van uw verklaringen eveneens aangetast. Daarnaast verklaart u dat op het moment van jullie ontsnapping uit de kamer waar jullie door de Taliban vastgehouden werden, uw oom riep: "ren met mij" (CGVS, p. 22). Op dat moment was de deur van die kamer open omdat de Taliban net eten naar jullie hadden gebracht en ze daarna aan het bidden waren of iets anders aan het doen waren (CGVS, p. 22). Op het moment van jullie ontsnapping werden jullie door de Taliban gezien, die op uw oom schoten, waarna alleen u kon ontsnappen (CGVS, p. 22). U verklaart zelf niet te weten "hoe ze ons hebben gezien" (CGVS, p. 22). Gevraagd om welke reden uw oom toen riep "ren met mij" als er daar Taliban in de buurt stonden die zo konden zien dat jullie aan het ontsnappen zijn, verklaart u dat jullie er toen niet aan hadden gedacht en dat het gevaarlijker zou zijn om er te blijven (CGVS, p. 22). Het CGVS merkt op dat dat het onaannemelijk is dat uw oom zou roepen "ren met mij", net op het moment dat hij zelf de situatie zo inschat dat die gunstig is voor een ontsnappingspoging. Aangezien de Taliban op dat moment met andere zaken bezig waren (CGVS, p. 22), hoefde uw oom dus niet tegen u te roepen en kon hij gewoon praten of zelfs fluisteren, om zo te vermijden dat de Taliban jullie zouden opmerken. Ook door die onaannemelijkheid wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen tenietgedaan. Dat u bovendien op de DVZ met geen woord repte over jullie gevangenschap bij de Taliban en ontsnapping van daar (zie boven), straalt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Wat de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familie na uw vertrek betreft, komt u evenmin verder dan vaagheden en tegenstrijdigheden, hoewel ze direct verband houden met uw verklaarde problemen en vrees voor vervolging door de Taliban. U zegt dat de Taliban problemen hebben veroorzaakt voor hen omwille van uw problemen met de Taliban (CGVS, p. 9). Aanvankelijk stelt u niet te weten hoe vaak de Taliban zijn langsgesproken bij uw familie, ook niet ongeveer (CGVS, p. 9). U spreekt wel over een keer dat de Taliban

naar u zijn komen vragen in het huis van uw familie en daarbij uw vader en jongere broer L. (...) hebben geslagen (CGVS, p. 9), ongeveer drie maanden na uw vertrek (CGVS, p. 9). U zegt vaagweg dat ze erna nog eens zijn gekomen, hoewel uw familie u dat niet vertelt (CGVS, p. 9). Gevraagd of ze na die ene keer nog eens iemand van uw familie geslagen hebben, zegt u dat uw familie dat niet heeft verteld (CGVS, p. 9), waaruit kan worden opgemaakt dat u niet op de hoogte bent van verdere bezoeken. Wanneer u later opnieuw wordt gevraagd vrij te vertellen over de bezoeken van de Taliban aan uw familie na uw vertrek, vertelt u opnieuw over het eerste bezoek waarbij de Taliban uw vader en broer L. (...) sloegen (CGVS, p. 14). Dan vertelt u dat ze "nog een keer" zijn gekomen en opnieuw uw broer hebben geslagen (CGVS, p. 14), hoewel u eerder beweerde dat uw familie u niet had verteld of ze na het eerste bezoek nog eens iemand hadden geslagen (CGVS, p. 9). Daarnaast verklaart u: "daarna is er niet nog iets anders gebeurd" (CGVS, p. 14). Daaruit blijkt dus dat de Taliban slechts twee keer zijn langsgeslagen na uw vertrek, hoewel u eerder verklaarde niet te weten hoe vaak ze kwamen (CGVS, p. 9). Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen over de vervolgingsfeiten na uw vertrek doen de wenkbrauwen fronsen en laten het toe gegronde twijfels te hebben bij de geloofwaardigheid ervan.

Tenslotte dient ook op het volgende gewezen te worden: omwille van verschillende redenen kan er nauwelijks geloof gehecht worden aan uw recent verblijf in Sherkhan Bandar, in de provincie Kunduz in het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Gelet op de eerder besproken tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en uw verklaringen op het CGVS over uw verblijfplaatsen (zie boven), en de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen over uw asielmotieven en de beschikbare landeninformatie (zie boven), plaatst het CGVS grote en gegronde vraagtekens bij uw verklaarde woonplaats in Sherkhan Bandar in het jaar voor uw vertrek. Wanneer u wordt gevraagd wanneer de Taliban het district van Sherkhan Bandar overnamen in de periode van de machtsovername, verklaart u dat u toen al vertrokken was van daar, en dat u er geen exacte informatie over hebt (CGVS, p. 13). U verklaarde later ook dat u en uw oom zich veilig hielden door, in de periode voor uw vertrek uit Kunduz en uit Afghanistan, in de buurt van Sherkhan Bandar te blijven (CGVS, p. 14, 17 en 21). Zoals hierboven besproken, had de Taliban Sherkhan Bandar echter al overgenomen eind juni 2021 (zie boven; zie administratief dossier, blauwe map, Aljazeera artikel), wanneer u er nog verbleef, en liepen u en uw oom daar dus net meer risico. Die tegenstrijdigheid in uw verklaringen over de veiligheidssituatie in Sherkhan Bandar voor uw vertrek, werpt grote twijfels op over uw recent verblijf in Sherkhan Bandar in de provincie Kunduz.

Bovendien legt u onaannemelijke verklaringen af over het werk van uw paternale oom en de wijze waarop hij de parking waar u werkte had verkregen. U verklaart dat uw oom problemen had met zijn partners, waarna hij de parking van hen had "gekocht" (CGVS, p. 13), een maand voor uw eerste verblijf in AFG (CGVS, p. 15-16). De partners van uw oom waren het echter niet eens met de beslissing dat die parking aan uw oom werd verkocht, en beschuldigden uw oom ervan dat hij die parking van hen had afgenomen (CGVS, p. 13). Het oorspronkelijke probleem tussen uw oom en zijn partners had te maken met geldzaken (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden die mensen die parking dan toch nog aan uw oom hebben verkocht, indien ze problemen hadden met elkaar, verklaart u dat die partners dat eerst niet van plan waren, maar dat ze dan hebben samengezeten en dat alle chauffeurs uw oom kozen als verantwoordelijke (CGVS, p. 16). Toch waren die partners er niet blij mee (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd om welke reden die partners dan toch besloten hadden die parking te verkopen, herhaalt u slechts dat de chauffeurs uw oom kozen (CGVS, p. 16). Het CGVS plaatst grote vraagtekens bij uw verklaringen over de wijze waarop uw oom die parking in Sherkhan Bandar heeft verworven. Gelet op het feit dat uw oom en zijn partners al problemen hadden, dat die parking in handen was van die partners en dat die partners die parking eerst niet wilden verkopen, slaagt u er niet in een aannemelijke uitklaring te geven voor het feit dat uw oom die parking dan toch heeft kunnen kopen. Sinds het moment dat uw oom die parking had, duurden de problemen met zijn partners voort en hebben zijn partners hem bovendien een keer beschoten (CGVS, p. 21), wat het des te merkwaardiger maakt dat die partners die parking initieel toch hadden verkocht. In een schrijven van donderdag 22 juni 2023, stuurde uw advocaat uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier, mail advocaat 22 juni 2023). U verklaarde dat uw oom de parking niet had "gekocht" van zijn partners, maar had "afgenomen" nadat er problemen over geldzaken waren ontstaan tussen beide partijen (zie administratief dossier, mail advocaat 22 juni 2023). Het CGVS merkt echter op dat het bijzonder merkwaardig is dat u die opmerking pas achteraf maakt, aangezien u tijdens uw vrij relaas als eerste het woord "gekocht" in de mond hebt genomen (CGVS, p. 13). Vervolgens werden er u verschillende vragen gesteld over het "kopen" en "verkopen" van die parking, waarbij u de protection officer nooit corrigeerde dat het over "afnemen" in plaats van "kopen" gaat, en hebt u ook twee keer herhaald dat uw oom die parking heeft "gekocht" (CGVS, p. 15-16). Daarnaast stelt u wel dat de partners van uw oom jullie ervan beschuldigden die parking "bij kracht" te hebben "genomen", maar op geen moment gaf u aan dat uw oom die parking daadwerkelijk had "afgenomen", in plaats van "gekocht" (CGVS, p. 1-25). Ook wanneer u wordt gevraagd om welke reden uw oom die parking toch nog kocht, ondanks de problemen met die partners, geeft u niet aan dat het over "afnemen" in plaats van "kopen" ging (CGVS, p. 16). Het mag dan ook sterk verbazen dat u slechts na afloop van het persoonlijk onderhoud aangeeft dat uw oom die parking had afgenomen in plaats van gekocht. Een dergelijke post factum verklaring kan dan ook niet volstaan om bovenstaande

ongeloofwaardigheden uit te klaren. Aangezien de parking en het werk van uw oom aan de basis van zijn en uw problemen met de Taliban liggen, zorgen uw onaannemelijke verklaringen over de wijze waarop uw oom die parking heeft verkregen ervoor dat de geloofwaardigheid van uw werk in Kunduz eveneens op de helling komt te staan. Ook dat laat toe vraagtekens te plaatsen bij uw recent verblijf en werk in Sher Khan Bandar. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u nauwelijks aannemelijk gemaakt dat u in het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk woonde en werkte in Sher Khan Bandar gelegen in de provincie Kunduz. De ongelooftwaardigheid van uw beweerde recent verblijf in Afghanistan voor uw vertrek, straalt eveneens bijzonder negatief af op uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. U verklaarde immers dat uw problemen met de Taliban waren begonnen wanneer u in Kunduz woonde (CGVS, p. 6-7). Aangezien er nauwelijks geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Sher Khan Bandar in de provincie Kunduz heeft verbleven, kan er ook nauwelijks geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u, uw vader M.F.U. (...) en uw paternale oom H.G.N. (...), en uw paspoort (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-4) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er

voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegensprekend, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel,

daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker onderbouwt zijn eerste middel als volgt:

“1. Het CGVS stelt:

(...)

Zoals verzoeker het zelf heeft aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud, heeft hij door het advies van anderen verkeerde informatie opgegeven. Dit was echter helemaal niet te kwader trouw. Verzoeker deed dit louter om zeker te zijn dat hij opvang zou krijgen in België.

Verwerende partij dient dan ook rekening te houden met de toenmalige precaire situatie van verzoeker. Verzoeker is een jonge man die na een lange gevaarlijke vluchtroute terecht kwam in een onbekend land waar opvang van alleenstaande mannen niet gegarandeerd werd. Hierdoor was hij gevoelig voor wat er hem gezegd werd. Omdat hij zelf niks wist, heeft hij dan de raad gevolgd die hem werd gegeven door mensen die hij tegenkwam op zijn route. Dit is volkomen begrijpelijk.

Verzoeker benadrukt dan ook dat hij niet de bedoeling had om de autoriteiten te misleiden, maar enkel uit schrik om op straat te belanden in een onbekende omgeving een lagere leeftijd heeft gegeven.

Dit element kan dan ook geen invloed hebben op de geloofwaardigheid van zijn overige verklaringen.

2. Het CGVS stelt:

Verzoeker betwist formeel dat hij zou verklaard hebben tot zes maanden voor zijn vertrek in Girdi Ghous te hebben gewoond. Tijdens het interview bij DVZ werd aangedrongen om kort te zijn, zodat verzoeker geenszins uitgebreid over zijn verblijfplaatsen heeft kunnen spreken.

Er is geen reden om de verklaringen van verzoeker hieromtrent in twijfel te trekken.

3. Het CGVS stelt:

(...)

Geheel ten onrechte meent verwerende partij verder dat er sprake zou zijn van ernstige tegenstrijdigheden in het asielrelaas. Belangrijk is om te vermelden dat er duidelijk een onenigheid is geweest tussen zijn oom en diens zakenpartners. Zijn oom heeft een parking tegen de wil van zijn zakenpartners overgenomen. Zijn

zakenpartners wouden geld van zijn oom, omdat hij de parking met de steun van de chauffeurs had overgenomen. Daarna wouden ze verzoeker en zijn oom onder druk zetten door hen te zeggen dat zij alcohol maakten van de druiven. Smokkelen betekent in het geheim iets illegaals transporteren. Verzoekers oom vervoerde druiven, om er elders alcohol van te maken, hetgeen door de taliban als illegaal wordt beschouwd. Aldus is het een vraagstuk m.b.t. hoe er vertaald werd. In het ene interview werd dit vertaald als smokkel, in het andere werd letterlijk vertaald van het laten maken van alcohol van de druiven. In geen geval is er sprake van een tegenstrijdigheid in het asielrelaas van verzoeker.

Dat verzoeker in het begin van het persoonlijk onderhoud heeft vermeld dat er geen probleem was bij DVZ, doet geen afbreuk aan wat er fout is gelopen. Verzoeker kan niet weten dat er door het CGVS of door de tolk een andere interpretatie werd gegeven aan wat hij verteld heeft.

4. Het CGVS stelt:

(...)

De oom van verzoeker had problemen met zijn zakenpartners. Die zakenpartners hadden banden met de taliban en probeerden via de taliban druk op hen te zetten. Het was derhalve geen "officiële" vervolging van de taliban, maar meer een vriendendienst voor de zakenpartners van de oom van verzoeker. Hierdoor hebben ze verzoeker en zijn oom niet onmiddellijk aangehouden maar hielden ze het aanvankelijk bij dreig telefoons. Daarnaast was de taliban volop bezig met de machtsovername in Afghanistan. De handelingswijze van taliban kan bovendien de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker niet in twijfel brengen.

Verzoeker vertelt de feiten zoals ze hebben plaatsgevonden. Verzoeker en zijn oom bleven in Sherkhan Bandar omdat hun werk daar was en zij zonder inkomen niet konden leven. Verwerende partij dient rekening te houden met de precaire situatie van verzoeker in Afghanistan.

5. Het CGVS stelt:

(...)

Op p. 20 van het interview zegt verzoeker:

Hebt u er na de eerste telefoon ook over gepraat met uw oom?

Nee.

Om welke reden niet?

De eerste keer dat ze me hebben gebeld was ik aan het werken, ik wilde het vertellen aan mijn oom maar dan 's nachts wanneer ik terugkwam ben ik het vergeten en ik wist ook niet wie ze waren, dus ik nam het niet serieus en ben het vergeten.

Verzoekers verklaring is helemaal niet vreemd. Het was een eerste telefoon en hij wilde het vertellen maar door het werk is hij het wanneer hij 's nachts terugkwam vergeten te vertellen. Dit kan iedereen overkomen en is absoluut geen reden om verzoeker niet te geloven. Hij wist toen ook nog niet dat het om de taliban ging. Voorts realiseert verwerende partij zich niet hoe het is om ontvoerd en vastgehouden te worden. De oom van verzoeker heeft met een impuls van zijn overlevingsinstinct geroepen om te vluchten. Het feit dat verwerende partij zogenaamd op een andere manier zou ontsnappen verandert niks aan de situatie. Verwerende partij kan zich moeilijk voorstellen hoe een mens in zo'n situatie zou handelen.

6. Het CGVS stelt:

(...)

Op p.9 van het interview zegt verzoeker.

U zegt dat de Taliban uw broer en vader hebben gestagen, was dat bij die ene keer ongeveer drie maanden na uw vertrek?

Ja, de eerste keer dat ze hen zijn gekomen hebben ze hen geslagen, maar ze zijn ook nog een andere keer gekomen maar mijn familie zegt dat tegen mij niet.

Hoe weet u dat dan?

Wanneer ik heb gevraagd aan hen, dan vertellen ze me wel.

Verzoeker wil hier zeggen dat toen hij het vroeg, zijn familie hem vertelde over het tweede bezoek. Zowel op p.9 als op p. 14 vertelt verzoeker over het tweede bezoek waar zijn broer werd geslagen.

Verzoeker weet niet exact hoeveel keer de taliban is gekomen. Hij heeft van zijn familie zelf de twee keren dat zij kwamen vernomen. De rest weet hij niet. Echter, vermoedt hij dat ze meerdere keren zijn gekomen, maar dat zijn familie dit niet heeft verteld om hem niet ongerust te maken.

7. Het CGVS stelt:

(...)

Opnieuw is er sprake van een miscommunicatie tijdens het interview bij het CGVS. Blijkbaar had de tolk ter plaatse voortdurend het werkwoord "kopen" gebruikt tijdens het interview. Maar wanneer hij verzoeker in het pashtoe aansprak, heeft hij het werkwoord gebruikt dat verzoeker gebruikte.

De advocaat van verzoeker heeft tijdig de opmerking gemaakt dat er sprake was van een verkeerde vertaling. Het recht om opmerkingen i.v.m. het interview te geven bestaat hiervoor.

Voorts benadrukt verzoeker nogmaals dat de chauffeurs liever de oom van verzoeker als eigenaar van de parking wouden zien. Bijgevolg heeft hij de parking overgenomen hetgeen tót de afkeer van zijn zakenpartners heeft geleid. Hierna begonnen de bedreigingen en intimidaties die zelfs tót een probleem met de taliban is geëindigd.

Er zijn geen tegenstrijdigheden in het asielrelaas van verzoeker om het relaas als ongeloofwaardig af te wijzen.

Gelet op de problemen in Afghanistan dient aan verzoeker de vluchtelingenstatus te worden toegekend."

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van "de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel)".

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

"1. Verwerende partij stelt dat verzoeker geen recht heeft op de subsidiaire bescherming.

Volgens verwerende partij is er geen risico op schade door willekeurig geweld meer na de machtsovername door de taliban.

Er heerst echter een grote onrust in Afghanistan door interne conflicten van de taliban. Zie artikel HLN d.d. 07.07.2022 "Minstens 27.000 ontheemden na nieuwe gevechten in Afghanistan tussen taliban en afvallige commandant"

(<https://www.hln.be/buitenland/minstens-27-000-ontheemden-na-nieuwe-gevechten-inafghanistan-tussen-taliban-en-afvallige-commandant~abebfa81/>).

Overall heerst er een risico op willekeurig geweld. Zie artikel van Pajhwok Afghan News d.d. 20.07.2022 "2 arrested with sticky bombs in Kapisa"

(<https://pajhwok.com/2022/07/20/2-arrested-with-sticky-bombs-in-kapisa/>).

Zie ook artikel van NRC d.d. 17.08.2022 "Zeker 21 doden, 33 gewonden bij bomaanslag op moskee in Kabul" te vinden op

<https://www.nrc.nl/nieuws/2022/08/17/vrees-voor-tientallendodend-na-explosie-in-moskee-in-kaboel-a4139194>

: (...)

Zie ook het EUAA rapport van januari 2023 "Country Guidance: Afghanistan" te vinden op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023 Country Guidance Afghanistan EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023%20Country%20Guidance%20Afghanistan%20EN.pdf):

(...)

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. In het rapport EUAA Afghanistan Security Situation van 23.08.2022, te vinden op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_afghanistan__security__situation_20220823.pdf wordt de veiligheidssituatie in Takhar op de volgende manier beschreven:

(...)

2. Het Hof van Justitie heeft bepaald dat artikel 15 b) van de Europese richtlijn met nr. 2004/83/EU (thans richtlijn 2011/95/EU) overeenstemt met artikel 3 EVRM (HvJ 17 februari 2009, (GK), Elgafaji t. Staatsecretaris van Justitie). Artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 15 b) uit bovenvermelde Europese richtlijn.

Daarnaast heeft het EHRM in haar rechtspraak bepaald dat socio-economische of humanitaire omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de schending van het non-refoulement beginsel (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk).

Wanneer de preciaire socio-economische situatie wordt veroorzaakt door objectieve factoren (o.a. ontoereikende voorzieningen door gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet met natuurlijke fenomenen zoals droogte of epidemieën) hanteert het EHRM een hoge drempel.

Het Europees Hof oordeelt dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending bestaat van artikel 3 EVRM (zie EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk).

Indien preciaire leefomstandigheden ontstaan zijn door het handelen of het nalaten van actoren, dan kan er een schending van artikel 3 EVRM bestaan enkel in het geval wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Dit werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Eimi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 278-283).

De zaak Sufi en Eimi tegen het Verenigd Koninkrijk verdient in casu bijzondere aandacht. Het ging over 2 Somaliërs die het Verenigd Koninkrijk moesten verlaten, er was sprake van een gedwongen repatriëring naar Somalië.

Er heerste een tragische humanitaire en socio-economische situatie in Somalië. Derhalve boog het EHRM zich over een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Op grond van verschillende rapporten besloot het EHRM dat de humanitaire crisis vooral te wijten was aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van allé partijen in het Somalisch conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties opzettelijk hadden geweigerd. (EHRM, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013 § 91).

In het jaar 2013 werd een gelijkaardig dossier voorgelegd aan het EHRM, het ging deze keer over een Afghaanse onderdaan. Hier oordeelde het Hof dat de preciaire socio-economische situatie in Afghanistan niet

rechtstreeks werd veroorzaakt door een actor. Voorts deed de Afghaanse overheid verschillende inspanningen om de omstandigheden te verbeteren. Daarnaast hadden de humanitaire hulporganisaties toegang tot de gebieden in nood (EHRM, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 91). Bijgevolg werd er beslist dat er geen schending van artikel 3 EVRM was.

Het Hof stelde in het zelfde arrest dat de toen heersende situatie in Afghanistan niet vergelijkbaar was met de situatie in Somalië.

Volgens het EHRM:

- had Afghanistan een functionerende centrale regering met een functionerende infrastructuur in tegenstelling tot Somalië;
- had de centrale Afghaanse regering de controle over het land, terwijl in Somalië het grootste deel van Zuid- en Centraal Somalië in controle stond van islamitische opstandelingen;
- was er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid van internationale hulporganisaties, terwijl in Somalië de toegang voor deze organisaties werd geweigerd.

Heden ten dage zijn bovenstaande punten gewijzigd, de centrale regering is omvergeworpen en de taliban heeft de macht in Afghanistan.

3. Verschillende bronnen berichten over de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan te regeren. Zie hiervoor o.a. G. Verluyten en H. El Hajji, 'Rudi Vranckx: "1 miljoen Afghaanse kinderen en dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"', VRT NWS, 29 november 2021, te vinden op:

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/11/28/gezondheidszorg-inafghanistan-staat-op-instorten/>

(...)

Zie ook het EUAA rapport van januari 2023 "Country Guidance: Afghanistan" te vinden op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023 Country Guidance Afghanistan EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023%20Country%20Guidance%20Afghanistan%20EN.pdf) over de socio-economische toestand in Afghanistan:

(...)

Zie daarnaast het artikel van VRT Nieuws dd. 18.04.2023 "Economische toestand van Afghanistan zal verergeren door beperkingen vrouwenrechten, zeggen Verenigde Naties" te vinden op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2023/04/18/vn-afghanistan-armoede-vrouwen/>:

(...)

Zie ook de reportage van de Volkskrant dd. 02.06.2023 "Allah alleen weet wat er van ons moet worden Humanitaire catastrofe Afghanistan van eigen makelij" te vinden op <https://www.volkskrant.nl/kiikverder/v/2023/allah-alleen-weet-wat-er-van-ons-moet-wordenhumanitaire-catastrofe-afghanistan-van-eigenmakelijHv745737/?referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>:

(...)

Uit bovenstaande rapportering is reeds duidelijk dat er een ernstige humanitaire crisis aan de gang is in Afghanistan.

De huidige taliban regering bestaat tevens uit strijders die in principe van hetzelfde niveau zijn als de 'islamitische opstandelingen' in Somalië. (EASO, COI Query on Afghanistan: Governance and state administration under the Taliban', 15 november 2021, p. 6.) Hierdoor is de huidige situatie gelijkaardig als die van het arrest Sufi & Eimi t. Verenigd Koninkrijk.

Bovendien is de hoeveelheid humanitaire hulporganisaties drastisch gedaald en hebben ze te maken met grote tekorten door een gebrek aan financiering (UNHCR, 'UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs', 17 maart 2022, te vinden op <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissionerrefugees-appeals-qlobal-enqage-ment-address-afghanistans.html>).

Daarnaast heeft taliban recent een regel uitgevaardigd waarbij geen vrouwen meer mogen werken bij hulporganisaties. Door deze regel stoppen verschillende ngo's met hun werkzaamheden in Afghanistan (zie artikel Nieuwsblad dd. 26.12.2022 "Vijfde ngo stopt activiteiten in Afghanistan na verbod voor vrouwen om te werken" te vinden op https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20221226_95448716). Zie ook het artikel van De Morgen dd. 28.12.2022 "Nu miljoenen Afghanen zonder inkomen en voedsel komen te zitten, dringt de vraag zich op: wat bezielt de taliban?" te vinden op <https://www.demorgen.be/nieuws/numiljoenen-afghanen-zonder-inkomen-en-voedsel-komen-te-zitten-dringt-de-vraag-zich-op-wat-bezielt-de-taliban~bc3609dd/>.

Afghanistan heeft tevens voortdurend te kampen met periodes van voedseltekorten en droogte (Human Rights Watch, 'Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid not Enough', 17 maart 2022, te vinden op <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>)

Ook natuurrampen komen frequent voor in Afghanistan.

Zie bv de zware overstrooming die de landbouw verwoest heeft. (Zie artikel van Reliefweb d.d. 03.08.2022 "Unprecedented flash floods batter rural Afghanistan" (<https://reliefweb.int/report/afghanistan/unprecedented-flash-floods-batter-rural-afghanistan>):

(...)

Deze natuurrampen brengen bovenop de ernstige humanitaire situatie in Afghanistan nog meer ellende mee.

4. Op basis van bovenvermelde, artikelen, rapporten en jurisprudentie kan niets anders opgemaakt worden dan dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan welbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban. Ondanks dat de humanitaire en socio-economische gevolgen van de machtsovername én het radicale discours van de taliban onmiddellijk voelbaar waren, verandert de taliban weten en willens niet van beleid. De taliban wordt zelfs extremer met de tijd zoals blijkt uit het werkverbod voor vrouwen bij ngo's én een universiteitsverbod voor vrouwen (zie artikel VRT NWS dd. 20.12.2022 "Taliban in Afghanistan verbieden vrouwen nu ook toegang tot universiteit" te vinden op

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/12/20/taliban-in-afghanistanverbieden-vrouwen-nu-ook-toegang-tot-univ/>) Gezien de situatie in Afghanistan is het voor verzoeker onmogelijk om voor zijn inkomen te zorgen. Omwille van zijn verleden in Afghanistan en als terugkeerder uit het Westen zal verzoeker immers gestigmatiseerd worden en derhalve moeilijk aan werk geraken. Zie ook EUAA, Country Guidance Afghanistan 2023, 24.01.2023 p.78-79, te vinden op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-ianuarv-2023>: (...)

Verzoeker heeft minstens het recht op subsidiaire bescherming. "

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het betreft een arbeidsovereenkomst.

3.2. Verweerder legt op 1 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen."

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees

Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over

bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omwille van de werkzaamheden van hem en zijn oom, bij de parking van die oom, in Sherkhan Bandar in de provincie Kunduz.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

"Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

(...)

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen op het CGVS aanzienlijke tegenstrijdigheden bevatten in vergelijking met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ). Aangaande uw woonplaatsen in Afghanistan voor uw vertrek, had u op de DVZ slechts gezegd dat u geboren bent in Girdi Ghous, in het district Momand Dara van de provincie Nangarhar en daar hebt gewoond totdat u de laatste zes maanden voor uw vertrek verhuisde naar Jalalabad, waar u de periode tot aan uw vertrek woonde in het

elfde district van de stad (Verklaring DVZ, vraag 5 en 10). Uit uw verklaringen op het CGVS echter blijkt dat u eerst in Girdi Ghous woonde totdat u dertien à veertien was, dan acht à negen maanden in Jalalabad voor een cursus, daarna vierenhalf à vijf jaar in de provincie Kunduz om bij uw paternale oom H.G.N. (...) te werken, dan een maand in Kabul voor een cursus, dan drie maanden in Jalalabad en dan terug een week in Girdi Ghous (CGVS, p. 4-7). Bovendien woonde u volgens uw verklaringen op het CGVS het laatste jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Kunduz (CGVS, p. 6-7), en niet zes maanden in Jalalabad (Verklaring DVZ, vraag 10). Zodoende geeft u geen eenduidig zicht op uw woon- en verblijfplaatsen in Afghanistan, in het bijzonder met betrekking tot de plaats waar u uw problemen met de Taliban had voor uw uiteindelijke vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 6-7). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen over uw woonplaatsen, ontkent u uw verklaringen op de DVZ (CGVS, p. 23). Het louter ontkennen van tegenstrijdige verklaringen kan echter allerminst volstaan om verschoning te bieden voor het afleggen ervan. Ook zo wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, dat onlosmakelijk verbonden blijkt met uw verblijfplaats ten tijde van uw beweerde vervolgingsfeiten, op deze manier ook reeds aangetast.

(...)

Verder had u op de DVZ met geen woord gerept over de arrestatie van u en uw oom H.G.N. (...) door de Taliban, en over het feit dat jullie één of anderhalve dag werden vastgehouden (CGVS, p. 13). Na die arrestatie en vasthouding bent u echter meteen naar Kabul gevlucht, vanwaar u twee dagen later Afghanistan verliet (CGVS, p. 13). Die arrestatie en vasthouding waren dus cruciale incidenten in uw asielrelaas, waardoor het sterk mag verbazen dat u er geen melding van maakte op de DVZ waar u werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Bovendien had u op het CGVS bevestigd dat u daar alle redenen en alle incidenten hebt besproken waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 3). Geconfronteerd met het feit dat u die arrestatie en vasthouding niet vermeldde op de DVZ, zegt u dat de tolk het u belette en zei alles kort uit te leggen (CGVS, p. 23). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS had u echter gezegd geen opmerkingen te hebben over uw interview op de DVZ (CGVS, p. 3) en de tolk goed begrepen te hebben (CGVS, p. 3). Kortom kan u opnieuw geen verschoning bieden voor het feit dat uw verklaringen aangaande een cruciaal punt in uw asielrelaas grondig verschillen tussen de DVZ en het CGVS. Op basis van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vervolgingsfeiten dan ook grondig aangetast.

Voorts vallen uw verklaringen over uw problemen met de Taliban in Sherkhan Bandar ook niet te rijmen met de beschikbare landeninformatie over de situatie ter plaatse in de periode van de machtsovername door de Taliban in 2021. Volgens het EASO COI Report Afghanistan. Security Situation update, gepubliceerd in september 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, EASO COI Report Afghanistan. Security Situation update September 2021, p. 92), werd de grensovergang van Sherkhan [Shir Khan] Bandar tussen Afghanistan en Tajikistan eind juni 2021 door de Taliban ingenomen. Aljazeera publiceerde op 22 juni 2021 een artikel over de overname van "Shir Khan port and the town and all the border check posts with Tajikistan" (vrij vertaald: "de haven en het stadje Shir Khan en alle grenscontroleposten met Tajikistan") door de Taliban (zie administratief dossier, blauwe map, Aljazeera artikel). Uit die landeninformatie blijkt duidelijk dat vanaf 22 juni 2021, Sherkhan Bandar volledig in handen van de Taliban was. Uw verklaringen over wanneer u problemen had met de Taliban wanneer u in Sherkhan Bandar woonde en werkte vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, komen echter allesbehalve overeen met bovenstaande landeninformatie. U verklaart dat u Afghanistan verliet zo'n twee dagen voor de machtsovername in het hele land Afghanistan (CGVS, p. 13), wat volgens de beschikbare landeninformatie op 15 augustus 2021 was (zie administratief dossier, blauwe map, Council on Foreign Relations artikel). U verliet Afghanistan dus op 13 augustus 2021. U verklaarde dat u voor uw vlucht uit Afghanistan twee nachten in Kabul verbleef (CGVS, p. 14), wat dus betekent dat u op 11 augustus 2021 in Kabul aankwam nadat u erheen was gevlucht vanuit Kunduz na uw ontsnapping van de Taliban (CGVS, p. 14). Aangezien u één of anderhalve dag werd vastgehouden door de Taliban (CGVS, p. 14), betekent dat dat u op 10 augustus 2021 werd gearresteerd door de Taliban. U verklaart dat u voor het eerst gebeld werd een maand of anderhalve maand voor uw arrestatie en vasthouding door de Taliban (CGVS, p. 18), wat betekent dat u ten vroegste op 25 juni 2021 en ten laatste op 10 juli 2021 uw eerste telefoontje van de Taliban ontving en u toen dus voor het eerst zelf in hun vizier kwam. Uit de bovenstaande landeninformatie (zie boven), blijkt dus onmiskenbaar dat op het moment dat u voor het eerst in het vizier van de Taliban kwam, de Taliban Sherkhan Bandar, de haven, het stadje en de grensposten al hadden ingenomen. Het is dus bijzonder onaannemelijk dat de Taliban zich dan beperken tot telefoontjes (CGVS, p. 14) en u en uw oom pas arresteren op het moment dat jullie Sherkhan Bandar voor één keer verlaten (CGVS, p. 14), namelijk op 10 augustus 2021, terwijl ze alle macht in handen hadden in Sherkhan Bandar. De onaannemelijkheid van het feit dat de Taliban u en uw oom nooit benaderden, schuilt bovendien in het feit dat u en uw oom de laatste vier à vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan uitsluitend in Sherkhan Bandar bleven, afgezien van de dag waarop jullie gearresteerd werden. U verklaart immers het volgende: wanneer u bij uw oom H.G.N. (...) in de parking in Sherkhan Bandar werkt, woonde u in zijn huis in Sherkhan Bandar, op zo'n tien minuten rijden van zijn parking (CGVS, p. 10). Daarnaast werkten u en uw oom ook soms in zijn bureau in de bazaar van Sherkhan Bandar, op zo'n vijftien minuten wandelen van de parking (CGVS, p. 10). U woonde en werkte dus al die tijd in Sherkhan Bandar zelf (CGVS, p. 10). De

voorzorgsmaatregelen die uw oom nam nadat hij problemen had met zijn partners ten tijde van uw eerste verblijf in Kunduz, waren bovendien dat hij “altijd” in de buurt van de douanepost, op tien minuten wandelen van zijn bureau in de bazaar (CGVS, p. 17), en in de buurt van zijn werk in Sherkhan Bandar bleef (CGVS, p. 21). Ook na het incident waarbij uw oom werd geslagen door twee mensen in gewone kleren besloten jullie in Sherkhan Bandar te blijven, uit voorzorgen (CGVS, p. 14). Dat incident vond plaats ongeveer vier à vijf maanden voor uw arrestatie en vasthouding, waarna u Kunduz – en Afghanistan – verliet (CGVS, p. 18). Uit die verklaringen valt onmiskenbaar af te leiden dat u en uw oom de volledige periode vanaf het incident waarbij uw oom werd geslagen tot aan uw vertrek uit Afghanistan, in de buurt van Sherkhan Bandar bleven, afgezien van die ene keer dat jullie toch naar Kunduz gingen waarna jullie werden gearresteerd door de Taliban (CGVS, p. 14). Op de dag van jullie arrestatie, namelijk 10 augustus 2021 (zie boven), hadden de Taliban Sherkhan Bandar echter al meer dan anderhalve maand in handen. Uw verklaringen over de voorzorgsmaatregelen die u en uw oom namen door in Sherkhan Bandar te blijven (CGVS, p. 14 en 17) doen de wenkbrauwen fronsen in het licht van bovenstaande landeninformatie, aangezien jullie net in Sherkhan Bandar op dat moment het meeste risico liepen. Door bovenstaande inconsistentie tussen de beschikbare landeninformatie en uw eigen verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de Taliban en de daaruit voortgekomen vrees voor vervolging in uw hoofde, sterk ondergraven.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt verder tenietgedaan door de onaannemelijke verklaringen die u aflegt over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uzelf, nog los van de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de beschikbare landeninformatie (zie boven) en de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het CGVS en de DVZ (zie boven). U verklaart dat u na het eerste telefoontje van de Taliban, waarvan u toen nog niet wist dat het van de Taliban was, vergeten was om het aan uw oom te vertellen (CGVS, p. 20). In het licht van het feit dat uw oom enkele maanden eerder door onbekenden in elkaar was geslagen (CGVS, p. 14 en 18), mag het toch sterk verbazen dat u de ernst van de situatie niet inziet wanneer u gebeld wordt door iemand die zegt te weten wat het werk van u en uw oom is, en die jullie ervan beschuldigen alcohol te maken (CGVS, p. 14 en 19). Zo wordt de aannemelijkheid van uw verklaringen eveneens aangetast. Daarnaast verklaart u dat op het moment van jullie ontsnapping uit de kamer waar jullie door de Taliban vastgehouden werden, uw oom riep: “ren met mij” (CGVS, p. 22). Op dat moment was de deur van die kamer open omdat de Taliban net eten naar jullie hadden gebracht en ze daarna aan het bidden waren of iets anders aan het doen waren (CGVS, p. 22). Op het moment van jullie ontsnapping werden jullie door de Taliban gezien, die op uw oom schoten, waarna alleen u kon ontsnappen (CGVS, p. 22). (...) Dat u bovendien op de DVZ met geen woord repte over jullie gevangenschap bij de Taliban en ontsnapping van daar (zie boven), straalt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Wat de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familie na uw vertrek betreft, komt u evenmin verder dan vaagheden en tegenstrijdigheden, hoewel ze direct verband houden met uw verklaarde problemen en vrees voor vervolging door de Taliban. U zegt dat de Taliban problemen hebben veroorzaakt voor hen omwille van uw problemen met de Taliban (CGVS, p. 9). Aanvankelijk stelt u niet te weten hoe vaak de Taliban zijn langsgesproken bij uw familie, ook niet ongeveer (CGVS, p. 9). U spreekt wel over een keer dat de Taliban naar u zijn komen vragen in het huis van uw familie en daarbij uw vader en jongere broer L. (...) hebben geslagen (CGVS, p. 9), ongeveer drie maanden na uw vertrek (CGVS, p. 9). U zegt vaagweg dat ze erna nog eens zijn gekomen, hoewel uw familie u dat niet vertelt (CGVS, p. 9). Gevraagd of ze na die ene keer nog eens iemand van uw familie geslagen hebben, zegt u dat uw familie dat niet heeft verteld (CGVS, p. 9), waaruit kan worden opgemaakt dat u niet op de hoogte bent van verdere bezoeken. Wanneer u later opnieuw wordt gevraagd vrij te vertellen over de bezoeken van de Taliban aan uw familie na uw vertrek, vertelt u opnieuw over het eerste bezoek waarbij de Taliban uw vader en broer L. (...) sloegen (CGVS, p. 14). Dan vertelt u dat ze “nog een keer” zijn gekomen en opnieuw uw broer hebben geslagen (CGVS, p. 14), hoewel u eerder beweerde dat uw familie u niet had verteld of ze na het eerste bezoek nog eens iemand hadden geslagen (CGVS, p. 9). Daarnaast verklaart u: “daarna is er niet nog iets anders gebeurd” (CGVS, p. 14). Daaruit blijkt dus dat de Taliban slechts twee keer zijn langsgesproken na uw vertrek, hoewel u eerder verklaarde niet te weten hoe vaak ze kwamen (CGVS, p. 9). Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen over de vervolgingsfeiten na uw vertrek doen de wenkbrauwen fronsen en laten het toe gegronde twijfels te hebben bij de geloofwaardigheid ervan.

Tenslotte dient ook op het volgende gewezen te worden: omwille van verschillende redenen kan er nauwelijks geloof gehecht worden aan uw recent verblijf in Sherkhan Bandar, in de provincie Kunduz in het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Gelet op de eerder besproken tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en uw verklaringen op het CGVS over uw verblijfplaatsen (zie boven), en de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen over uw asielmotieven en de beschikbare landeninformatie (zie boven), plaatst het CGVS grote en gegronde vraagtekens bij uw verklaarde woonplaats in Sherkhan Bandar in het jaar voor uw vertrek. Wanneer u wordt gevraagd wanneer de Taliban het district van Sherkhan Bandar overnamen in de periode van de machtsovername, verklaart u dat u toen al vertrokken was van daar, en dat u er geen exacte informatie over hebt (CGVS, p. 13). U verklaarde later ook dat u en uw oom zich veilig hielden door, in de periode voor uw vertrek uit Kunduz en uit Afghanistan, in de buurt van Sherkhan Bandar te blijven (CGVS, p. 14, 17 en 21). Zoals hierboven besproken, had de Taliban Sherkhan Bandar echter al overgenomen eind juni 2021 (zie boven; zie administratief dossier, blauwe map, Aljazeera artikel), wanneer u er nog verbleef, en liepen u en uw oom daar dus net meer risico. Die tegenstrijdigheid in uw verklaringen

over de veiligheidssituatie in Sherkhani Bandar voor uw vertrek, werpt grote twijfels op over uw recent verblijf in Sherkhani Bandar in de provincie Kunduz.

(...)

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u nauwelijks aannemelijk gemaakt dat u in het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk woonde en werkte in Sherkhani Bandar gelegen in de provincie Kunduz. De ongeloofwaardigheid van uw beweerde recent verblijf in Afghanistan voor uw vertrek, straalt eveneens bijzonder negatief af op uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. U verklaarde immers dat uw problemen met de Taliban waren begonnen wanneer u in Kunduz woonde (CGVS, p. 6-7). Aangezien er nauwelijks geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Sherkhani Bandar in de provincie Kunduz heeft verbleven, kan er ook nauwelijks geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u, uw vader M.F.U. (...) en uw paternale oom H.G.N. (...), en uw paspoort (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-4) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.4. De Raad wijst erop dat hij de vaststellingen dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet wat zijn geloofwaardigheid ondermijnt en dat het feit dat hij valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, nefast is voor zijn algehele geloofwaardigheid en de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, alsook de vaststellingen dat verzoekers verklaringen over de eis en de beschuldiging van de taliban verschillen bij de DVZ en het CGVS en dit zijn geloofwaardigheid omtrent zijn asielmotieven ondermijnt, de motieven "U verklaart zelf niet te weten "hoe ze ons hebben gezien" (CGVS, p. 22). Gevraagd om welke reden uw oom toen riep "ren met mij" als er daar Taliban in de buurt stonden die zo konden zien dat jullie aan het ontsnappen zijn, verklaart u dat jullie er toen niet aan hadden gedacht en dat het gevaarlijker zou zijn om er te blijven (CGVS, p. 22). Het CGVS merkt op dat dat het onaannemelijk is dat uw oom zou roepen "ren met mij", net op het moment dat hij zelf de situatie zo inschat dat die gunstig is voor een ontsnapingspoging. Aangezien de Taliban op dat moment met andere zaken bezig waren (CGVS, p. 22), hoefde uw oom dus niet tegen u te roepen en kon hij gewoon praten of zelfs fluisteren, om zo te vermijden dat de Taliban jullie zouden opmerken. Ook door die onaannemelijkheid wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen tenietgedaan.", alsook de motieven over de onaannemelijke verklaringen over het werk van zijn oom en de wijze waarop deze de parking waar hij werkte had verkregen, overtuigend acht. De overige in punt 4.6.1.2. weergegeven motieven uit de bestreden beslissing zijn *in casu* immers voldoende determinerend voor de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.5. Betreffende de tegenstrijdige verklaringen over zijn woonplaatsen, betwist verzoeker formeel voor zijn vertrek in Girdi Ghous te hebben gewoond en stelt hij dat tijdens het interview bij de DVZ werd aangedrongen om kort te zijn, zodat hij geenszins uitgebreid heeft kunnen spreken over zijn verblijfplaatsen. Verzoeker meent dan ook dat er geen reden is om zijn verklaringen hieromtrent in twijfel te trekken.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoeker heeft verklaard tot voor zijn vertrek in Girdi Ghous te hebben gewoond. Wel wordt gemotiveerd dat verzoeker over zijn woonplaatsen in Afghanistan voor zijn vertrek bij DVZ had verklaard dat hij in Girdi Ghous was geboren en daar had gewoond tot 6 maanden voor vertrek, daar hij toen verhuisde naar Jalalabad waar hij woonde tot zijn vertrek en dat hij bij het CGVS had verklaard dat hij in Girdi Ghous woonde tot zijn 13 à 14 jaar, dat hij

dan 8 à 9 maanden in Jalalabad woonde en daarna 4,5 à 5 jaar in Kunduz bij zijn oom, dan een maand in Kabul, dan 3 maanden in Jalalabad en een week in Girdi Ghous en vervolgens het laatste jaar voor vertrek uit Afghanistan opnieuw in Kunduz.

Het betoog van verzoeker dat tijdens het interview bij de DVZ werd aangedrongen om kort te zijn, zodat hij geenszins uitgebreid heeft kunnen spreken over zijn verblijfplaatsen, kan niet overtuigen. Immers gaat het niet om een omissie of het beknopt weergeven van feiten waardoor bepaalde gegevens of details ontbreken, doch wel om het geven van andere informatie. Immers verklaart verzoeker bij de DVZ de laatste 6 maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan in Jalalabad te hebben gewoond en verklaart hij bij het CGVS het laatste jaar voor zijn vertrek in Kunduz te hebben gewoond.

4.6.1.6. Waar verzoeker betreffende de motieven dat hij op de DVZ met geen woord gerept heeft over de arrestatie van hem en zijn oom door de taliban en over het feit dat zij één of anderhalve dag werden vastgehouden waarna hij meteen naar Kabul is gevlucht vanwaar hij twee dagen later Afghanistan verliet, dat de arrestatie en vasthouding cruciale elementen zijn in zijn relaas waardoor het sterk mag verbazen dat hij er geen melding van maakte bij de DVZ waar hij gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot de vlucht uit zijn land van herkomst, dat hij bovendien op het CGVS had bevestigd dat hij alle incidenten heeft besproken waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, nog zou wensen te betogen dat het feit dat hij in het begin van het persoonlijk onderhoud heeft vermeld dat er geen probleem was bij de DVZ geen afbreuk doet aan wat er fout is gelopen, dat hij niet kan weten dat er door het CGVS of de tolk een andere interpretatie werd gegeven aan wat hij verteld heeft, stelt de Raad vast dat verzoeker niet toelicht betreffende deze motieven welke 'andere interpretatie' werd gegeven aan zijn verklaringen door het CGVS of de tolk. De Raad wijst erop dat het hier niet gaat om twee versies doch wel om het niet weergeven van bepaalde gebeurtenissen bij de DVZ. Er kan *in casu* dan ook geen sprake zijn van een 'andere interpretatie' door het CGVS of de tolk. Verzoeker weerlegt met zijn betoog dan ook geenszins de motieven *"Geconfronteerd met het feit dat u die arrestatie en vasthouding niet vermeldde op de DVZ, zegt u dat de tolk het u belette en zei alles kort uit te leggen (CGVS, p. 23). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS had u echter gezegd geen opmerkingen te hebben over uw interview op de DVZ (CGVS, p. 3) en de tolk goed begrepen te hebben (CGVS, p. 3). Kortom kan u opnieuw geen verschooning bieden voor het feit dat uw verklaringen aangaande een cruciaal punt in uw asielrelaas grondig verschillen tussen de DVZ en het CGVS. Op basis van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vervolgingsfeiten dan ook grondig aangetast."*

4.6.1.7. Aangaande de motieven dat zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban niet te rijmen zijn met de beschikbare landeninformatie over de situatie ter plaatse in de periode van de machtsovername door de taliban in 2021, betoogt verzoeker dat zijn oom problemen had met zijn zakenpartners, dat deze banden hadden met de taliban en via de taliban probeerden druk op hen te zetten, dat het derhalve geen officiële vervolging van de taliban was, maar een vriendendienst voor de zakenpartners van zijn oom, dat ze hierdoor verzoeker en zijn oom niet onmiddellijk hebben aangehouden maar ze het aanvankelijk bij dreig telefoons hielden, dat daarnaast de taliban volop bezig was met de machtsovername in Afghanistan, dat de handelwijze van de taliban bovendien de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet in twijfel kan trekken, dat hij de feiten vertelt zoals ze hebben plaatsgevonden, dat hij en zijn oom in Sherkhan Bandar verbleven omdat hun werk daar was en zij zonder inkomen niet konden leven en dat verweerder rekening moet houden met zijn precare situatie in Afghanistan.

Door te stellen dat hij de feiten vertelt zoals ze hebben plaatsgevonden, bevestigt hij louter zijn verklaringen, doch weerlegt hij hiermee de motieven dat zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban niet te rijmen zijn met de beschikbare landeninformatie over de situatie ter plaatse in de periode van de machtsovername door de taliban in 2021, niet.

Verzoekers betoog dat de taliban hen niet onmiddellijk hebben aangehouden maar ze het aanvankelijk bij dreig telefoons hielden, neemt niet weg dat verzoeker en zijn oom wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat ze in het vizier van de taliban waren gekomen. Verzoeker verklaart ook tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij na de tweede keer dat die personen hem gebeld hebben om informatie over het werk van hem en zijn oom, hij dit tegen zijn oom verteld heeft en zijn oom zei dat hij dacht dat het de taliban is (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19). Gelet op het feit dat ze wisten dat de zakenpartners, waarmee de oom problemen had, banden hadden met de taliban en zij na het tweede telefoontje aan verzoeker, 2 dagen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20) na het eerste telefoontje dat ten vroegste op 25 juni 2021 plaatsvond, ook vermoeden dat deze telefoontjes van de taliban afkomstig waren, is het, in het licht van de informatie dat de taliban Sherkhan Bandar vanaf 22 juni 2021 volledig in handen had, wel degelijk onaannemelijk dat verzoeker of zijn oom geen speciale maatregelen genomen hebben wanneer bleek dat ze gevisieerd werden door de taliban maar daarentegen net altijd in de omgeving van de douanepost en het werk in Sherkhan Bandar bleven en niet naar Kunduz gingen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 21). Waar verzoeker verklaart dat hij en zijn oom in Sherkhan Bandar verbleven omdat hun werk daar was en zij zonder inkomen niet konden leven, dat verweerder rekening moet houden met zijn precare situatie in Afghanistan, wijst de Raad

erop dat de nood om een inkomen te hebben, het gebrek aan veiligheidsmaatregelen niet kan verklaren. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat ook de vader van verzoeker een parking had in Girdi Ghous in Nangarhar (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8).

Voorts is het ook, in het licht van de informatie dat de taliban Sherkhan Bandar vanaf 22 juni 2021 volledig in handen hadden, wel degelijk bijzonder onaannemelijk dat de taliban zich na deze datum beperken tot telefoontjes en verzoeker en zijn oom pas arresteren op het moment dat ze Sherkhan Bandar voor één keer verlaten. Waar verzoeker meent dat dit wel aannemelijk zou zijn daar het geen officiële vervolging van de taliban was, maar een vriendendienst voor de zakenpartners van zijn oom, dat ze hierdoor verzoeker en zijn oom niet onmiddellijk hebben aangehouden maar ze het aanvankelijk bij dreigtelefoons hielden, dat de taliban daarnaast volop bezig was met de machtsovername, kan hij niet overtuigen. Immers gaat hij er met een dergelijk betoog aan voorbij dat hij en zijn oom, volgens zijn verklaringen, wel degelijk alsnog gearresteerd werden door de taliban. Bovendien blijft het onaannemelijk dat indien de taliban dan uiteindelijk verzoeker en zijn oom toch beoogden aan te houden na verloop van tijd, zij dit pas deden wanneer verzoeker en zijn oom Sherkhan Bandar verlieten, nu zij immers op dat ogenblik reeds Sherkhan Bandar volledig in handen hadden.

Waar verzoeker meent dat de handelwijze van de taliban de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet in twijfel kan trekken, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker toekomt om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker kan niet uitklaren hoe het komt dat de taliban, die Sherkhan Bandar op dat ogenblik al volledig in handen hadden, zich beperkten tot telefoontjes aan verzoeker en zijn oom terwijl zij in Sherkhan Bandar verbleven, doch verzoeker en zijn oom dan arresteren als ze voor één keer naar Kunduz gingen. De Raad herhaalt dat het, in het licht van de informatie dat de taliban Sherkhan Bandar vanaf 22 juni 2021 volledig in handen hadden, wel degelijk bijzonder onaannemelijk is dat zij zich na deze datum beperken tot telefoontjes en verzoeker en zijn oom pas arresteren op het moment dat ze Sherkhan Bandar voor één keer verlaten. Dit betreffen pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas onderuit halen. Verzoeker werpt geen nieuw licht op deze vaststellingen, noch slaagt hij erin deze uit te klaren.

4.6.1.8. Betreffende het motief dat het sterk mag verbazen dat verzoeker de ernst van de situatie niet inziet wanneer hij gebeld wordt door iemand die zegt te weten van het werk van hem en zijn oom en hen beschuldigen alcohol te maken en dit vergeet te vertellen aan zijn oom, stelt verzoeker dat zijn verklaring helemaal niet vreemd is, dat het een eerste telefoontje was en hij het wilde vertellen aan zijn oom maar hij het 's nachts is vergeten te vertellen, dat dit iedereen kan overkomen en er geen reden is om hem niet te geloven, dat hij toen ook nog niet wist dat het om de taliban ging. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen van zijn verklaringen en de stelling dat het vergeten te vertellen iedereen kan overkomen, doch gaat hij met een dergelijk betoog voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt waarom het in dit geval wel degelijk verbazend is dat hij het ontvangen van het telefoontje, hoewel hij nog niet wist dat dit de taliban was, vergat te vermelden aan zijn oom. De Raad stelt vast dat verweerder terecht motiveerde *“U verklaart dat u na het eerste telefoontje van de Taliban, waarvan u toen nog niet wist dat het van de Taliban was, vergeten was om het aan uw oom te vertellen (CGVS, p. 20). In het licht van het feit dat uw oom enkele maanden eerder door onbekenden in elkaar was geslagen (CGVS, p. 14 en 18), mag het toch sterk verbazen dat u de ernst van de situatie niet inziet wanneer u gebeld wordt door iemand die zegt te weten wat het werk van u en uw oom is, en die jullie ervan beschuldigen alcohol te maken (CGVS, p. 14 en 19). Zo wordt de aannemelijkheid van uw verklaringen eveneens aangetast.”*

4.6.1.9. Betreffende de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten na zijn vertrek, betoogt verzoeker dat hij wil zeggen dat toen hij het vroeg, zijn familie vertelde over het tweede bezoek, dat hij zowel op pagina 9 als op pagina 14 vertelt over het tweede bezoek waarbij zijn broer werd geslagen. Hij stelt niet exact te weten hoeveel keer de taliban is gekomen, dat hij van zijn familie zelf de twee keren heeft vernomen dat zij kwamen, dat hij de rest niet weet, dat hij vermoedt dat ze meerdere keren zijn gekomen, maar dat zijn familie dat niet verteld heeft om hem niet ongerust te maken.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij toen hij het vroeg, zijn familie vertelde over het tweede bezoek, dat hij zowel op pagina 9 als op pagina 14 vertelt over het tweede bezoek waarbij zijn broer werd geslagen. Immers verklaart verzoeker inderdaad, zoals blijkt uit pagina 9 van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dat ze de eerste keer zijn gekomen en hen geslagen hebben maar dat ze ook een andere keer zijn gekomen maar dat zijn familie hem dat niet zei, dat wanneer hij zijn familie dat gevraagd heeft, ze dit wel vertelden, doch verklaart hij hierop, op de vraag of ze iemand van zijn familie geslagen hebben na die ene keer dat ze zijn vader en broer hebben geslagen, dat zijn familie hem niet verteld heeft wat ze met hen hebben gedaan. Verweerder kon dan wel degelijk terecht motiveren dat verzoeker spreekt over een keer dat de taliban naar hem zijn komen vragen in het huis van zijn familie en

daarbij zijn vader en broer L. geslagen hebben, dat hij dan vaagweg zegt dat ze nog eens zijn gekomen, dat gevraagd of ze na die ene keer nog eens iemand van zijn familie geslagen hebben, verzoeker antwoordt dat zijn familie dat niet heeft verteld, dat wanneer hij later wordt gevraagd te vertellen over de bezoeken van de taliban aan zijn familie na zijn vertrek, hij verklaart dat ze *“nog een keer”* zijn gekomen en zijn broer opnieuw geslagen hebben, hoewel hij eerder beweerde dat zijn familie hem niet had verteld of ze na het eerste bezoek nog eens iemand hadden geslagen, dat dergelijke tegenstrijdige verklaringen de wenkbrauwen doen fronsen en toelaat gegronde twijfels te hebben over de geloofwaardigheid ervan.

Waar hij betoogt niet exact te weten hoeveel keer de taliban is gekomen, dat hij van zijn familie zelf de twee keren heeft vernomen dat zij kwamen, dat hij de rest niet weet, dat hij vermoed dat ze meerdere keren zijn gekomen, maar dat zijn familie dat niet verteld heeft om hem niet ongerust te maken, beperkt hij zich in wezen tot zijn verklaringen zoals weergegeven op pagina 9 van de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS met de toevoeging dat zijn familie dat niet verteld heeft om hem niet ongerust te maken, doch weerlegt hij hiermee geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en de verklaringen genoteerd op pagina 14, waar verzoeker aldus verklaarde *“die eerste keer dat ze naar ons huis zijn gegaan hebben ze mijn broer en vader geslagen, (...) zijn ze nog een keer gekomen, en ze hebben mijn broer geslagen, maar daarna is er niet nog iets anders gebeurd”*. Verzoeker verklaart hier aldus niet dat hij niet weet of ze nog zijn langs geweest na de tweede keer en/of dat hij vermoed dat ze nog meer zijn langs geweest, doch wel dat er daarna niet nog iets anders is gebeurd. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

4.6.1.10. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Verzoeker betoogt dat gezien de situatie in Afghanistan het voor hem onmogelijk is om voor zijn inkomen te zorgen, dat hij omwille van zijn verleden in Afghanistan en als terugkeerder uit het Westen zal gestigmatiseerd worden en derhalve moeilijk aan werk zal geraken.

4.6.2.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december

2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode

lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8

december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het louter feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerd in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.6.2.3. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker laat voormelde motieven van de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

4.6.2.4. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat nergens uit blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en tot ongeveer zijn 21 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij school liep tot de 6de graad lager onderwijs (verklaring DVZ, nr. 11) tot zijn 13 à 14 jaar (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), hij enkele cursussen volgde en naar de madrasa ging waar hij gestopt is toen hij de volledige Koran had gedaan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7) alsook werkte voor zijn oom bij een parking en douanepost, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België sinds 27 februari 2022, *in casu* iets meer dan twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden nog in Afghanistan

verblijven, in zijn dorp in Nangarhar (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te hebben met zijn familieleden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soenitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, nr. 9; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

Uit de bij de aanvullende nota gevoegde arbeidsovereenkomst, blijkt dat verzoeker de verbintenis is aangegaan om in België te werken, doch dit stuk toont niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Dit stuk toont immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze elementen op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van iets meer dan 2 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar het feit dat hij dient terug te keren uit het Westen, maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn tewerkstelling, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering.

Er blijkt nergens uit dat er in hoofde van verzoeker sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn verleden in Afghanistan in het vizier zal komen van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO "*COI query Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geciteerde nieuwsberichten, internetartikels en passage uit *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt geviséerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

In zoverre verzoeker in het tweede middel zou wensen aan te voeren dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voor zover verzoeker in het tweede middel van het verzoekschrift nog meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de *sharia* van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

4.6.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden nog in Afghanistan verblijven, in zijn dorp in Nangarhar (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te hebben met zijn familieleden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9).

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij omwille van zijn verleden in Afghanistan en als terugkeerder uit het Westen gestigmatiseerd zal worden en derhalve moeilijk aan werk zal geraken, herhaalt de Raad dat verzoekers relaas, noch zijn bewering verwesterd te zijn of als dusdanig gepercipieerd te worden, niet geloofwaardig zijn.

4.6.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.7.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ‘*Islamic State Khorasan Province*’ (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de ‘*National Resistance Front*’ (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van ‘*Improvised Explosive Devices*’ (IED’s). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ‘*Afghan National Defense and Security Forces*’ (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als ‘verzwakt’ na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als ‘verminderd’ en ‘beperkt’. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als ‘gevechten’, 994 als ‘geweld tegen burgers’, en 477 als ‘explosies/geweld op afstand’ (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden

vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.7.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.7.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.11. De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

N. VERMANDER